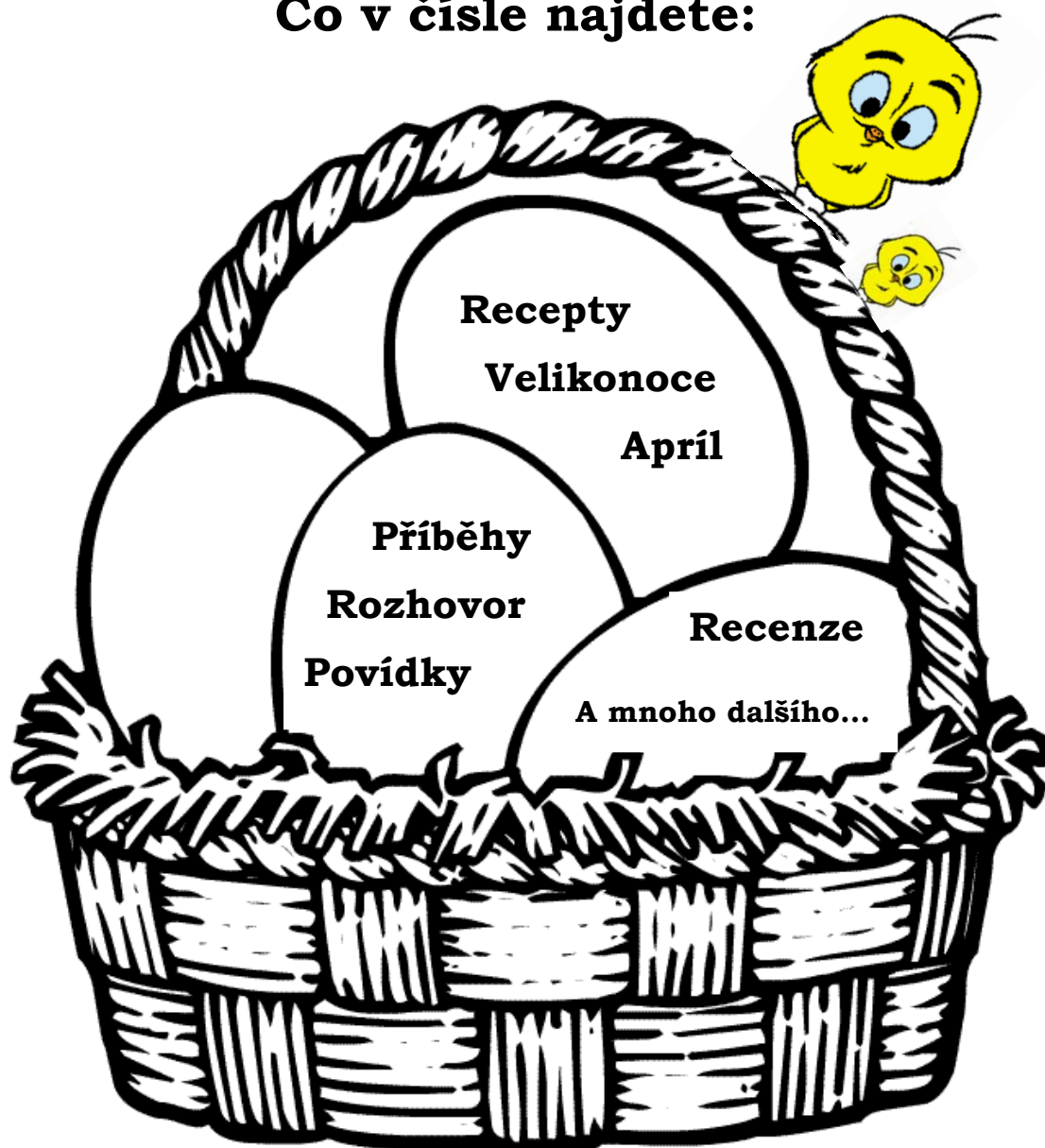

SEM TEX(T)

Studentský časopis Obchodní akademie a Hotelové školy v Turnově

Co v čísle najdete:

Velikonoce

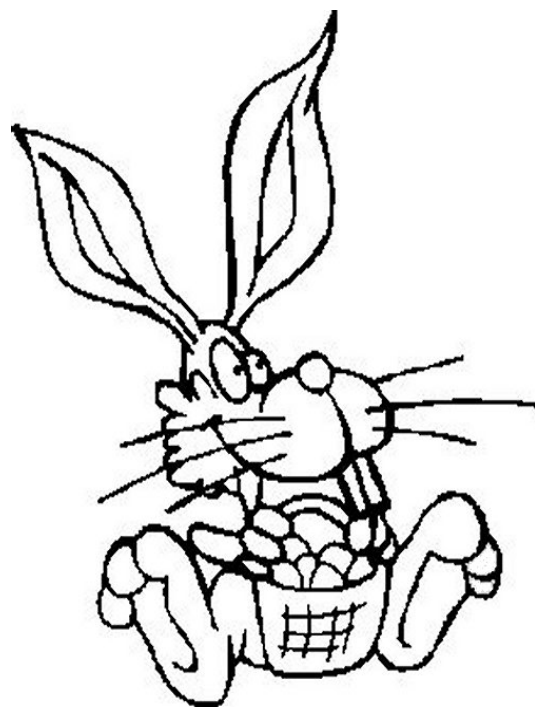
Podle kalendáře jaro, podle pohledu z okna stále ještě zima. Už by se nám měla „zapalovat lýtka“, ale zatím nám pouze mrznou! Přesto přicházíme se 4 číslem časopisu SEMTEXT, jehož hlavní téma je JARNÍ HARAŠENÍ. Těší nás, že jste si ho opět zakoupili. Teď už máte jisté, že se zahřejete. Když se Vám při čtení našeho časopisu nezačnou zapalovat lýtka, zapalte časopis a řiďte se radou: březen – za kamna vlezem, duben – ještě tam budem. Nebojte se, že nebudete mít oheň čím uhasit – vody je všude dost! ● Loučili jsme se s Vámi před jarními prázdninami – poslední delší dobou odpočinku, která stojí za zmínku. Určitě by stálo za úvahu, zda jarní prázdniny nepřejmenovat. Je přinejmenším zvláštní zapadnout o jarních prázdninách metrem sněhu. ● Jediná, kdo se těšil na konec prázdnin jsem byla já a třída A1. Místo do tříd jsme totiž zamířili učit se lyžovat do Velké Úpy. Za pár dnů nám díky profesionálním instruktorům kopce ve Velké Úpě nebyly dost velké. Většina z nás v ostatních i v sobě našli úplně jiného člověka, než se na začátku roku zdálo. Týden mimo školu jsme si víc než užívali a každý

z nás ze sebe dostal maximum: omývali jsme se sněhem, zarytí odpůrci čochy si na ní po „nervících“ začali pochutnávat, lyžařští nadšenci v kompletní lyžařské výbavě i snídali. ● To byste nevěřili, co všechno se může na lyžáku třídni o svých studentech po večerech dozvědět! ● Vzkaz pro A1: Všichni, co jste mě porazili ve slalomu, se těšte na pomstu!!! ● Tak už nám to konečně ve volejbale o sportovní den „nandalí“! Nemluvíme o současných studentech, ale o absolventech. Dokud je člověk chytrým studentem, nedovolí si nad svým učitelem vyhrát. Přeci jen to s tou morálkou studentů není úplně nejhorší. Nebo že by učitelský sbor byl skutečně lepší??? ● Fotbal poznamenala aféra prokopnuté dveře. Inu, prohra někdy stojí víc než vítězství! ● Na rodičovských schůzkách na některé rodiče čekalo kafičko a zákusek, na některé dršťková. Tak dusno a horko??? Vždyť do června zbývají ještě dva měsíce! ● Vypadá to, že byl nejvyšší čas otestovat čtvrtáky, jak se připravují na maturitu. Podle mne v hlavách už nemají nic jiného než vědomosti k maturitám a přijímačkám. To by se jim totiž nestalo, že si na exkurzi do Vídně zapomenou přibalit pas a novou občanku nebo že si na ubytovně v Krakově zapomenou klíčky od auta. Ještě, že na tatínky zabírají věty: „Tati, přijedeš pro mne na hranice? A hodíš mě do Vídně?“ Ale kdo by to pro svého potomka neudělal... vždyť jde jen o sedmihodinovou cestu! No a pošta asi také funguje perfektně. Červené autíčko už o víkendů na parkovišti nestálo. Doufáme, že klíčky došly na správnou adresu! ● Rozloučím se radou: Kluci, koledu s mírou pijte a holkám moc nenabíjte, jinak budete mít barvu jak vajíčka ve vašem zavazadlu! No a pro holky jen jednu poznámku: budu trpět s Vámi! ●

• Soňa Flégrová

OBSAH:

Obsah, Úvodník	1	Exkurze Vídeň	15
Velikonoce, Apríl	2	Bratři IV.	16
Nezdařené Velikonoce	3	Fotoromán	18
Harašení u důchodců	3	Cestou do Parlamentu	19
Apríl	4	Perličky ze žákovských	
Velikonoční beránek	4	kížek	19
Velikonoční menu	5	Rozhovor s...	20
Kritika, Reakce	6		
Reakce, Recenze	7	Sem tex(t), 4. číslo, vydáno 12.	
Sommeliérský kurz	8	4. 2006, počet výtisků: 100 ks.	
Mystifikace	8	Redakce: viz jednotlivé	
Básně, Vtipy	9	příspěvky.	
Maturitní plesy	10	Adresa školy: OAHŠ Turnov,	
Sportovní den	11	Zborovská 519, 411 01.	
Proč jít na tuto školu	12	Kontaktní mail na redakci:	
Lyžák	13	semtext@seznam.cz	
Třídni schůzky	15		

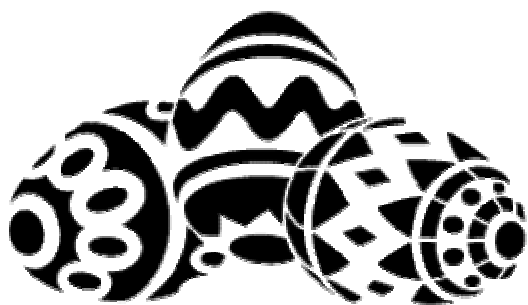

OPTIMISTICKÁ PÍSEŇ:

Prší, do rakve mi šterbinou zatéká.
Prší, hniloba se po rakvi roztéká.
Červíci na mém těle si pinpong hrají,
při každém setu s nozder mi vylézají.
Do ucha mi vlezl červ,
překouzl mi ušní nerv.
Nevím, zda-li umřít se vyplatí.”

Báseň na lyžáku zaznamenala Lucie Sklenářová

Velikonoce

Asi všichni dobře víte, že Velikonoce jsou svátek, který letos slavíme uprostřed dubna. V tento den chodí chlápci koledovat. Děvčata každému dají vajíčko a chlápci nás pak pořádně vypráskají pomlázkou, abychom do roka neuschly, neboť seschlá děvčata nevypadají zrovna vábně, že ano?! Ale jak asi tato dnešní tradice vznikla, co?! My si myslíme, že to bylo asi takhle...

Byla jedna malá vesnička a v ní žily jen dvě rodiny. První manželé se jmenovali Marta a Petr Neplodní. Druzí manželé se jmenovali Kamila a Martin Plodní. Marta neuměla moc vařit, a proto manželé Neplodní nejedli nic jiného než zeleninu, kterou si

vypěstovali na své zahrádce. Oni na sebe byli neustále jen hodní a milí. Petr by Martičku nikdy ani neuhodil. Byl to prostě dokonalý pár. Akorát Marta byla rok od roku taková celá ošklivější a nudnější...

To manželé Plodní měli doma zase jen slepice, a proto Kamila vařila neustále jen vajíčka. Martin je nejprve stále jedl a jedl, ale zjistil, že čím víc vajíček sní, tolikrát musí se svou Kamilou, no jak by jsme to jen kulantně řekli, no prostě „jarně harašit“, samozřejmě v postýlce. A podle toho to taky vypadalo, „měli děti jako smetí“!!! Už se ani téměř nevešly do domu, vypadávaly z okna a tak. A proto chtěl Martin, aby Kamila vařila něco jiného než vajíčka, ale ona ho neposlouchala. Pokaždé, co neuposlechla, Martin ji za to zmlátil tím nejtvrdějším proutím, co u potoka našel. I přes tohle všechno byla Kamila veselejší a mnohem hezčí a hezčí...

Petra začalo štvát, že žena Martina je pořád krásnější a šťastnější, a jeho žena je celá taková seschlá. No a tehdy tito dva chlápci přišli na to, že žena se musí alespoň jednou do roka pořádně vypráskat, nebo za chvíli nebude stát za nic. Bude tak akorát, aby se vrátila do hrobu. No a to, že vajíčka dnes dáváme jako symbol plodnosti, ví snad každý, ne?!

NEBOŤ KLUK BEZ VAJÍČEK JE NÁM NAPROSTO K NIČEMU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ☺

• Pokorná Lucie, Sandra Vítová

Apríl - oh happy day

„...Tak všechno nejlepší k narozeninám a hodně pětiek...“ chvíle napětí a pak to přijde: „Apríl, ha ha ha,“ směje se babička svému „velice vydařenému“ vtípu. Chvilími se i bojím, že jí z toho smíchu vypadnou její umělé zuby. Děkuji za blahopřání, ehm...no to se ti fakt povedlo...

Takže takhle nějak vypadá Apríl u nás, ale jak Apríla slaví jiní?

Pokud je Apríl ve všední den, je jasné, že nějaký ten školní žertík vždycky přijde. Tak třeba moje základka, která byla hodně malá a chodilo do ní kolem 160 lidí, se na Apríla vyprázdnila a nechali jsme tam naše chudáky učitele, aby se učili sami bez nás. Tím to ovšem neskončilo. O velké přestávce jsme šli do kina. Když jsme tam došli, tak naše milá paní ředitelka řekla kouzelné slovíčko: „APRÍL“ a málem se sama smíchy udusila. Všichni jsme se s „radostí“ vrátili ke škole, a tam následovalo repete. „APRÍL“, řekla paní ředitelka znovu. Smíchy se jí div nepodlomila kolena a šli jsme zpět do kina. Tam jsme ale jako vždy přišli pozdě. Zhlédli jsme loutkovou pohádku pro malé děti a tímto náš aprílový školní den skončil.

Letos bohužel vyšel apríl na sobotu, takže ve škole nic nebylo, a tak jsme šli s kamarády na ples. Jako na správné zábavě tam samozřejmě nesměla chybět tombola. Ceny v ní byly velice zajímavé. Třeba jako například: zájezdy, oblečení atd. V tombole jsme nechali pár stovek a nezbylo nám nic jiného než doufat, že to vyhraje. Každé číslo, které bylo sudé, vyhrálo. Když se rozprodaly všechny lístky, tak se ozvalo z mikrofonu „APRÍL“. Všechna čísla byla lichá, takže všichni byli na mizině... Tak tomuhle já říkám fakt podařený APRÍL.

• Lea Švecová, Eva Jedličková

Nezdařené Velikonoce

Křik, pláč, v obličejích lidí beznadějí a vyděšení. Takhle to nemělo vypadat, takhle ne! Včera byl den, kdy se Ježíš Kristus vrátil ze země mrtvých, kdy povstal a znovu se „narodil“. Mělo by se slavit, jíst sladkosti, rozdávat barevná velikonoční vajíčka a po pravdě si za koledu dát toho „panáčka“, ale včerejší Velikonoce se obrátily naruby. Místo koled je slyšet siréna, výkřiky bolesti a sanitky.

Včera, na Velikonoční pondělí, se v centru Prahy ozvala rána. Brzy se dostávají zprávy, že všichni zkrátka způsobili teroristé. Ještě není přesně určeno, jací přesně. Čeká se, kdo se k hrůznému činu přizná. Jedno je ale jisté, zabili králíčky a jejich nástroje k zabíjení byla vajíčka. Jako již tradičně byl na tento den nachystán zábavný velikonoční program, kde bylo podle odhadu 5 000 lidí, hlavně rodiče s dětmi. Právě mezi dětmi bylo nejvíce obětí. Z 5 000 lidí, bezbranných a těšících se z krásného dne, přežilo pouze cca 2 000 lidí, dalších 1 000 jsou těžce zraněni, zbytek to jsou ti, kteří měli smůlu, byli nejbližší krásnému barevnému velikonočnímu vajíčku, které dostala většina dětí. Je to celkem paradox. Věc, která symbolizuje plodnost a zrození přináší smrt. Nyní si ale teroristé dali opravdu záležet. Vyrobit tisíce vajíček, do kterých dali těžkou thrafinu, velmi pečlivě je zadělali a nádherně vybarvili. Každému by bylo líto takového vajíčka rozbít.

Byl to první teroristický zásah na území České republiky, ale jak je to možné?! Je to snad za pomoc USA? Za pomoc státu, který vyvolal další válku na této zemi? Při pomoci, kde umírali většinou nevinní lidé? Byla tato pomoc osudová a nyní se nám to vymstilo? A nebo to bylo správné a toto je pouhá daň? Každý na to má odlišný názor, jiný má politik, jiný člověk, který včera ztratil svého milovaného blízkého. Doufáme, že se snad aspoň malé vysvětlení najde. Doufáme, že to někdo vysvětlí osiřelým dětem, rozpadlým rodinám a nebo jen jejich příbuzným.

K. Mertová, K. Lunetová

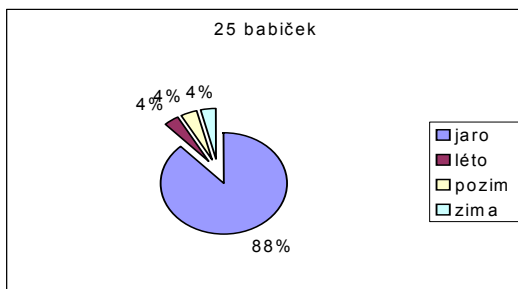
Jak se projevuje Jaro na lidech v důchodovém věku

Jednoho krásného dne jdu takhle parkem a vidím úžasný starý pár držící se za ruce! Dědeček říká babičce: „Podívej se, „bábo“, jak je krásně... Začíná jaro a za chvíli se začnou oteplovat meze! Co ty na to?“ Babička na to pouze s úsměvem přikývla a kochala se dál roztátou krajinou.

A tak mě začalo zajímat, jak se asi na starých lidech projevuje jaro!

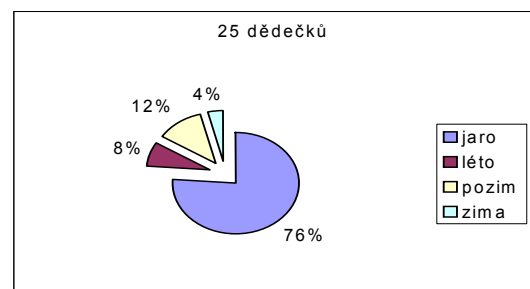
Nejprve jsem to srovnala s ostatními ročními obdobími! V létě si staří lidé stěžují, že je dusno a moc horko, že nemohou dýchat a nejlépe je zůstat někde ve stínu, aby je nepřemohla mrtvice! Na podzim jsou jejich nálady melancholické a začínají pociťovat únavu, kterou s sebou podzim nese... začínají je bolet hlavy, nohy při delší procházce a není to ono. No a zima! Pro důchodce něco, co přežívají jen s obtížemi! To je tam moc kluzko a taky sychravo! A kolik zas toho sněhu napadlo! Kdo v tom má chodit! Raději zůstaneme doma.

JARO, jak jsem zjistila, je pro ně takové osvobození od všech ostatních ročních období! Je příjemně, fouká vlhý vánek a co navíc! Dívám, ženám, ale i babičkám se začínají zapalovat lýtka a tak se „dědouškové“ mají na co dívat! Jejich babičky zkracují sukně a opouštějí ohromné kožichy a bundy! (Dědoušci jim říkají, jak jim ten svetr, který jim loni darovali, ale sluší!) Jen tak, v lehkém svěťíku od dědouška, se procházejí ruku v ruce se svými dědečky! Ale nejen dědečci čekají na JARO. Babičky se také v duchu těší, až ti jejich „dědci“ je vytáhnou na romantickou procházku, až se budou dívat na první jarní dešť a budou si zamilovaně „cvrdlikat“ do oušek, jak se ohromně, i po těch letech, mají rádi!

„lahvinka“ vína, hned je veseleji a do toho, co následuje, se raději nebudu dívat! Mohlo by mi začít být horko☺)

Spousta starých lidí si vybírá JARO jako nejlepší období. To ovšem ukázala i naše malá anketa, kterou jsme prováděli v Turnově. **Jaro u důchodců vede na plně čáře!**

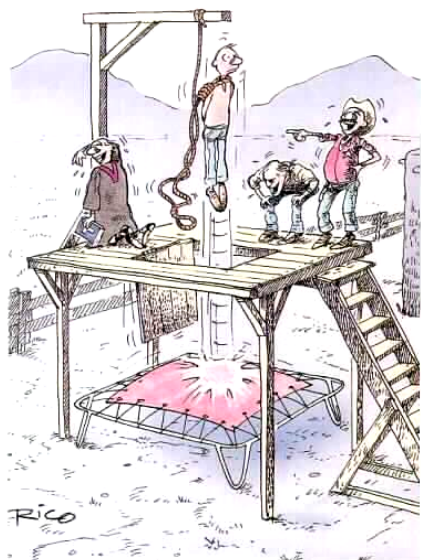
V takových „dědoušcích“ se objevují „mladíci“ a touží si jít zahrát fotbal nebo se jít projet na kole! (Někdy možná lépe, že jim to zdravotní stav nedovolí!). A babičky, ty také nezůstávají pozadu! Jen jejich hrátky se neomezují na hraní fotbalu, ale i na více vášnivé praktiky, které na sebe váže jaro. Nejen páry v tomto ročním období rozkvétají! I samostatní jedinci se touží seznámit s novou babičkou či dědečkem a „získat si její/jeho srdce!“

Když se objeví jaro, dědoušci začínají shánět květiny a dárky, kterými by babičky oslnily! Ani jednu babičku taková kytička či dáreček nenechá chladnou, a tak se i ony umí odvděčit, třeba dobrou večeří z jejich kulinářských schopností. (Když se k tomu vypije jedna

Vyzkoumala Markéta Mužíčková

Příprava na první duben aneb tento Apríl se vám povede

První duben je v našich krajích oblíbeným dnem a vyvést kamarády a kolegy z rovnováhy menším či větším vtípkem k tomuto dni prostě patří. Proto se dnes podíváme na pár nápadů, které dokáží rozesmát, zvlášť pokud je šikovně nastražíte. Vzhledem k tomu, že Apríl je právě za námi, máte dost času všechno si pořádně promyslet, třeba se dostat k počítači kolegy (šéfa / manželky / manžela / přítelkyně / přítele) a vše narafičit, aby se vám 1. duben 2007 opravdu povedl. Zde máte pár tipů či inspirací, jak někoho blízkého či úplně cizího napálit...

"APRIL VOLE!"

1. Jak napálit prodavače či prodavačku: V obchodě po prodavači chtějte zelené (!) polomáčené sušenky, které samozřejmě neexistují... ale pokud byste si jen po ránu spletli barvu a místo modré řekli zelenou a ztrapnili se samy, doporučuji rychle zmizet :o)

2. Chcete – li napálit svého miláčka, máte mnoho variant. Buď mu/jí pošlete sms ve smyslu, že už to chcete ukončit, že máte někoho jiného a že vás to strašně mrzí a podobné blbůstky a vzápětí (aby dlouho netrpěl/a) mu napsat: „APRÍL! Moc Tě miluju!“ – tento fůrek je však jen pro odvážlivce!

3. Psali jste v poslední době nějakou důležitou písemku a máte spolužačku či spolužáka kterému na tom hodně záleželo? Pak ho/ji můžete napálit tím, že mu/jí řeknete, že dostal/a pětku... avšak tento vtíp můžete použít tehdy, vychází-li Apríl na všední den.

4. Máte-li tetu či strýce nebo kohokoli jiného bydlicího blízko vás, domluvte se s nimi, ať zavolají k vám domů a řeknou vaší mamince či tatínkovi, aby okamžitě přijeli. Ti k nim samozřejmě bez tušení co se děje vyrazí, a jakmile budou u nich ve dveřích, teta či strýc řeknou, že to byl pouze apríl!

5. Určitě někdo z vás má mladšího sourozence, které můžete napálit absurdním vtípem, jako například: „Fůůůůůůj! Co to máš na nose?!“ apod., protože nejmladší členy rodiny se dají napálit velmi snadno a úspěšně.

Zdroj: internet + vlastní tvorba, Jitka Špačková, Monika Myšková

Velikonoční beránek

Všichni víme, že k Velikonocům neodmyslitelně patří velikonoční beránek, ale proč tomu tak je? Symbol beránka byl velmi rozšířený již v předkřesťanské tradici v celé středomořské civilizaci, ovládané po tisíciletí pastevci. V hebrejské tradici symbolizovaly ovce Izraelitu jako člena "Božího stáda", i židovský Bůh je označován za pastýře, který bere své ovce do náručí. V křesťanské církvi se beránek stal symbolem Božího Beránka, Krista a znázorňuje se s praporem vítězství. Spojení vidí křesťané také s původně židovskou tradicí svátků Paschy, kdy se beránek zabíjel, na památku vyvedení Izraele z egyptského otroctví. Symbol beránka přešel významně do křesťanského pojetí Velikonoc. Kristus je nazýván Beránkem Božím na znamení čistoty, nevinnosti a poslušnosti. Je velikonočním Beránkem nového Izraele, jehož krev zachránila pokřtěné od hříchu a smrti. Původní podstata svátků se promítá i do křesťanského symbolu smrti a následného vzkříšení Ježíše Krista. Ježíš snímá svojí obětí hříchy světa. Jeho obětí je křesťansky chápána jako naplnění starozákonné paschy - Hospodinovo přejítí a ušetření Božího lidu záchranou krví Beránka. Teď když jsem vás seznámila s historií a významem, co takhle si svého vlastního velikonočního beránka upéct? Vezměte si zástěrku, vařečku a dáme se do díla.

Co budeme potřebovat?

- 280 g cukru moučky
- 250 g polohrubé mouky
- 150 g másla
- 125ml mléka
- 3 žloutky
- 1 balíček vanilkového cukru
- citrónovou kůru
- jedlou sodu

Postup:

Cukr s máslem a se žloutky ušlehejte do pěny. Přidejte mléko, mouku, vanilkový cukr, jedlou sodu a trochu nastrohané citrónové kůry. Důkladně promíchejte. Formu beránka vytřete tukem a vysypejte hrubou moukou. Těsto vlijte do formy a pečte v troubě vyhřáté na 160 °C asi 45 minut. Upečeného beránka vyklopte na utěrku a nechte vychladnout. Po vychladnutí dozdobte. Fantazii se při zdobení beránka meze nekladou, ale o tom už se přesvědčte sami. ☺

Velikonoční menu

STUDENÝ PŘEDKRM: BLANŽÍROVANÁ RAJSKÁ JABLÍČKA PLNĚNÁ KUŘECÍM SALÁTEM S GRAPEFRUITEM A ŽAMPIONY ZDOBENÁ ŠUNKOVOU PĚNOU

POLÉVKA: JARNÍ POLÉVKA ZE ŠŤOVÍKOVÝCH LISTŮ S KYSANOU SMETANOU A PAŽITKOU

HLAVNÍ CHOD: VELIKONOČNÍ SEKANÁ PEČENĚ PODÁVANÁ S BRAMBOROVÝM SALÁTEM

DEZERT: JABLKOVÝ SALÁT S VLAŠSKÝMI OŘECHY ZDOBENÝ ŠLEHAČKOU

studený předkrm:

300 g pečeného nebo grilovaného kuřecího masa
2 grapefruity
sůl
200g sterilovaných žampionů
1 bílý jogurt
2 lžice oleje
1 lžička cukru

Maso nakrájíme na kostičky, žampiony na plátky, grapefruity na kostky, zalijeme zálivkou z jogurtu, do kterého jsme vmíchali cukr a sůl. Promícháme, vychladíme a plníme blanžirovaná rajčata.

polévka:

50 g tuku
40 g hladké mouky
150 g šťovíkových listů
10 g cibule
trochu petrželky
1,5 litru hovězího vývaru
sůl
kysaná smetana
pažitka

Šťovíkové listy omyjeme a jemně rozsekáme a zpěníme s nakrájenou cibulí a petrželkou na tuku. Přisypeme mouku, osmahneme a takto upravenou jíšku podlijeme studeným vývarem, osolíme a vaříme asi 25 minut. Nakonec vmícháme kysanou smetanu. Jako vložku dáme kostky vařených brambor a ochutíme pažitkou.

hlavní chod:

200g uzeného masa
200 g vepřového masa
200 g hovězího masa
2 žemle
2 vejce
sůl
1 cibule
muškátový květ, majoránka, pepř
petrželka, pažitka, řeřicha
mladé kopřivy
tuk

1 stroužek česneku

Maso umeleme, žemle namočíme, cibuli s česnekem osmahneme dorůžova. Přidáme maso, vejce, koření, bylinky, sůl a vše důkladně promícháme. Utvoříme 2 šišky, potřeme je tukem, podlijeme a upečeme ve středně vyhřáté troubě.

dezert:

600g jablek
50 g rozinek
100 g vlašských ořechů
3 lžice bílého vína
2 lžice medu
smetana ke šlehání

Rozinky prohřejeme s vínem a medem, vychladlé nalijeme na jablka nakrájená na kostky a nasekaná jádra ořechů, zakapeme citronem a vychladíme. Zdobíme ušlehanou smetanou

▪ Pavla Chvalová

Kritika

Dobry (e) preju (domyslete si podle toho, v kterou denni dobu to cte) 🟢 Tak jsem si už konečně koupila školní časopis... A asi si ho zase na dlouhou dobu odepřu...

Bylo to tím, že jsem si ho četla rozespala tak brzy po ránu, nebo jsem měla halucinace z THC výparů vycházejících z každé strany časopisu? No nevím, nicméně když jsem si přečetla hlavní téma, myslela jsem si, že toto číslo bude zaměřeno proti drogám... ale když jsem si poté přečetla celý časopis měla jsem pocit, že ho vydává Antifa nebo spolek Hodkovických zhulených skejtářů.

V celém časopise nebyla snad jedna věta, která by kritizovala užívání drog až na tu, ve které se psalo, že hulení trávy MŮŽE být dost nebezpečné. Hmm tato jedna jediná jakž takž uvědomělá věta ale stejně působí ironicky vzhledem k výrazu "může být" (je o tom snad nějakých pochyb???) a vzhledem k tomu, že věty předchozího článku znevažují historické osobnosti humorem, kterému se může zasmát snad jen člověk, který je už velice ovlivněný dnešní veřejnou a neskrývanou propagací marihuany nebo marihuanou samotnou.

Co se křížovky týká, tak poznámka Pavly Kohoutkové, ve které vyjadřuje lítost, že se v naší republice nekonají takové skvělé svátky podporující a oslavující svatou a jedinečnou marihuanu, bych také bez větší citové újmy oželela. A ten vtip?... Hledala jsem v něm vtip...

Co chci touhle kritikou říct? Myslím, že je hodně lidí podporujících drogy, zejména marihuanu, kterou berou jako něco samozřejmého, normálního, téměř nutného a hlavně bezpečného. Když po naší třídě chodí jeden nejmenovaný s jointem za uchem a druhý na lavici vesele balí a vy mu něco řeknete, celá třída na vás kouká jako na nějakého maršana, zpátečníka, který se nedokáže bavit a být tak "moderní" jako oni. Takových lidí, kteří marihuanu užívají nebo jim nevádí její užívání je dnes mezi mladými drtivá většina. A ptám se proč je podporovat?!

Úsměvné mi přišel i soucit a obdiv mých spolužaček ke Kociánovi a Pergnerové. Naše generace má podivný zvyk vzhlízet k lidem, kteří jeli tvrdě v drogách, byli na dně, a nakonec nám byl prezentován jejich náhlý vzestup, jak šli do centra, tam se zázračně uzdravili a jsou šťastní a úspěšní. Já tento jejich názor chápu, jsou soucitné, tolerantní... Já však lidem takto závislým nepřeji uzdravení a zařazení do společnosti... Určitě byste mi řekla, že každý si zaslouží šanci, protože každý může uklouznout... ale vždyť to, že takto spadnou do drog o něčem svědčí. O jejich charakteru... je to pro mě navždy spodina ať už o sobě tvrdí cokoliv.

Proč nám není spíš prezentovaná častější realita, jak spousta těchhle feťáků umírá na předávkování, na totální selhání životně důležitých orgánů, jak žijí ve špině a hnusu ve squatech a ohrožují své okolí... to by všichni měli vidět... Jako by nestačilo, že drogy jsou podporovány vládou, médií, že do nás všichni hustí, jak máme být soucitní k těm co trpí závislostí na drogách... ještě vy s tím začněte (myslím vy - v časopise).

S pozdravem **Eva Stránská H2A**

P. S.: Mimochodem, věta, že Hitler chtěl vyvraždit nejen Židy, ale i Slované je trochu zavádějící. Trochu více. V historii, zejména v historii II. světové války se učíme hodně lži, tak je prosím nerozšiřujte.

• **Pozn. redakce:** Do textu byla doplněna pouze diakritická znaménka, jinak je ponechán kvůli autentičnosti v původní podobě.

Reakce na kritiku

Tímto článkem bych chtěla reagovat na kritiku našeho časopisu a hlavně mého článku, která se nám dostala do redakce. Já sice uznávám, že to, co jsem napsala, nepatří mezi nejlepší tvorbu, ba dokonce mi to přišlo dost hrozné, ale bohužel mě tlačil čas a inspirace nepřicházela, tak jsem článek „Marihuana“ napsala tak, jak jste si v minulém čísle mohli přečíst. Ale s čím rozhodně nesouhlasím, je prohlášení, že jsem tímto článkem propagovala marihuanu. Tak to rozhodně nemůže být bráno, vždyť to byl jen humorná slátanina, čistě pro pobavení. To bychom pak seriál Simpsonovi mohli považovat za propagaci násilí, film „Hele, vole, kde mám káru“ apod. za propagaci alkoholu a takhle bych mohla pokračovat ještě hodně dlouho.

Dále zde byla velká kritika toho, že obdivujeme bývalé narkomany typu Terezy Pergnerové a Martina Kociána. Já jsem ty články nečetla, takže nevím, jestli tam je nějaký obdiv vůči nim, ale ty jsi je úplně zavrhlá, odsoudila. To je podle mě hloupost, nikdy nemůžeš vědět, proč to udělali. Ne každý zkusí drogy jenom pro zábavu, proto aby byl in. Mohlo to být jen hloupé řešení bezvýchodné situace. Já jsem taky začala kouřit, protože jsem byla psychicky dost na dně a cigarety mi pomohly. Jen jsem u nich bohužel zůstala. Kamarádka mi řekla, proč jsem nezačala třeba jíst čokoládu, nebo něco jiného, co by mi obalilo nervy. Bohužel, pro mě vyhrály cigarety. Co když to nějak takhle bylo i u nich??? Jen už jim nestačily cigarety, tak sáhli po něčem tvrdším. Další příčinou toho, proč začali s drogami, může být společnost, do které se dostali. Představ si, že se s tebou nikdo nebaví, nikdo si tě nevšímá. A pak přijde někdo a začne se s tebou bavit, ale bohužel bere drogy, což ty nevíš... Přivede tě do své party a ty si tak nadšená, že máš kamarády a klidně je začneš brát taky. To jsou bohužel situace, které se stávají. Může za to celá společnost a ne jednotlivci.

Považuješ každého, kdo užívá drogy, za spodinu, a co když do toho spadne nějaký tvůj kamarád??? Tohle jsou věci, které se můžou stát každému, rozhodně to neschází o jejich charakteru. Když by do toho spadl tvůj dobrý kamarád, ty by ses

otočila zády a přála mu ať radši umře, když začal brát drogy. Chtěla bys, aby zavřeli všechny ty poradny, centra na pomoc, protože tihle lidé si pomoc nezaslouží??? Proč??? Jak jsem řekla, mohou to být naši známí, naši přátelé, naše rodina. Ty bys je nechala všechny zemřít a shnít ve vlastních výkalech v těch squatech??? Co kdyby ten nejmenovaný kluk s jointem za uchem nedošel ani k maturitě, protože by skončil na hřbitově po předávkování nějakou tvrdší drogou. Řekla bys, že je to jeho chyba a neprojevila bys ani trochu lítosti??? Tomu prostě nevěřím.

Takže abych tyhle dva odstavce shrnula. Narkomani si nezaslouží obdiv ani přehnaný soucit, ale pokud o to stojí, zaslouží si podporu ze všech stran. Od rodiny, přátel a hlavně od těch poradenských center, ti jsou jediní, kdo jim mohou pomoci k návratu.

Když se dostanu k další části článku, části o Adolfu Hitlerovi, musím říci, že to, co jsem tam psala, rozhodně nebylo úplně přesné a bohužel se to tam nehodilo. Jen bych chtěla vědět, jak jsi to myslela s těmi lžemi. Mě 2. světová válka hodně zajímá, byla jsem dvakrát v Terezíně i v různých muzeích, čtu knížky a všude se píše to samé. Tak marně přemýšlím, kde jsi přišla na to, že je to hloupost.

Tvoji kritiky si vážím, ale podle mě by ses občas nad tím, co napíšeš, měla zamyslet trochu hlouběji a z více pohledů. Já na to neměla čas, když jsem psala ten článek, ale ty na to máš ještě spoustu času, zkus se podívat dovnitř toho problému a ne jenom na povrch. Já slibuji, že příště se nad svými články pokusím taky víc zamyslet, aby nepobuřovaly společnost.

▪ Iva Andrejsová

Recenze: Noční hlídka

(Nightwatch) – 2004, režie: Timur Bekmambetov

Neobyčejný a velmi poutavý film, ale jen pro určitou skupinu diváků. Já tomu říkám "film pro náročného diváka". Vybral jsem si ho, protože mě zaujal, tedy hlavně svým příběhem. Je to ruský film plný akce a je to jeden z těch filmů u kterého až do poloviny nevíte o čem je. Žánr je sci-fi. Je přirovnáván k americkému Matrixu, ale po jeho shlédnutí jsem žádné podobnosti nepostřehl. Také mě Noční hlídka překvapila svými vizuálními efekty. I když je film natočen podle knihy, tvůrci si skvěle pohrály s efekty, prostředím a trochu i s dějem... (ale první díl se drží knihy nejvíce). Díly jsou tedy celkem tři. Druhý díl právě frčí v kinech, ale kritici ho celkem odrovnali. No jo no americké filmy se prostě budou líbit pořád... Kdybyste se rozhodli Noční hlídku skouknout, připravte se na maximální soustředění, protože když vám kousek uteče, zaručeně film nepochopíte. Takže doporučuji si přečíst knížku.

Ale teď už k ději...

Děj se odehrává v současné Moskvě, kde probíhá věčný boj mezi silami světla a tmy. Legenda vypráví o dávném dnu, kdy armády světla a tmy sváděly krvavý a nelitostný boj. Jejich síly byly vyrovnané a ani jedna strana nedokázala zvítězit. Nekonečné krveprolití šlo ukončit jediným způsobem – uzavřením příměří. Každá strana vybrala své nejlepší muže, kteří na jeho dodržování dohlíželi. Vojáci světla, známi jako Noční hlídka, vedeni Geserem, zodpovídali za dodržování příměří v době tmy. Noční hlídka je skupina lidí tzv. „jiných“, kteří žijí mezi lidmi, ale mají na rozdíl od obyčejných smrtelníků nadpřirozené schopnosti, kterých využívají k tomu, aby je ochránili před upíry, vlkodlaky a

zaklánači narušujícími příměří. Naopak, vojáci temnoty a jejich Denní hlídka vedená Zavulonem dohlížejí na to, aby vojáci světla nepřekračovali své pravomoce a nelikvidovali bezdůvodně ty temné, kteří dodržují příměří. Tímto způsobem byla rovnováha udržována po celá staletí. Ale za příměřím zůstává nedůvěra, nenávisť a strach, že se naplní starodávné proroctví, které hovoří o příchodu „velkého jiného“, který vše změní. Podle legendy, tento „velký jiný“ povstane a bude sveden temnou silou, čímž zničí rovnováhu a ponoří svět do obnovené války mezi temnem a světlem... Na zbytek už se podívejte sami. A pokud jste film viděli, jsou tady ještě další dva díly.

▪ Martin Filous

Sommelierský kurz na OAHŠ

Je 20. 3. 2006, 8 hodin a my tři plus dalších jedenáct budoucích vinařů (nebo alkoholiků:-) se scházíme v prostorách školní restaurace. Nadšeně jsme se totiž přihlásili na sommelierský kurz vedený Ing. Karlem Babkou, který pro nás zprostředkovala paní Eva Dědková – děkujeme!!! Už po deseti minutách zjišťujeme, že jsme udělali dobře a že nás čekají dva skvělé dny. Pan inženýr je více než komunikativní, ba dokonce až nadměru ukecaný, což nám, zvědavým pubertákům, vyhovuje. Po několika méně záživných slovech o historii sommelierství se dostáváme k části pro nás nejzajímavější – degustaci bílých vín. Upozornění, že lidé mladší 18-ti let (naprostá většina, kromě dvou čtvrtáků) jsou povinni po krátké degustaci zbylý obsah sklenic vylít, jsme nebrali příliš vážně. Během dopoledne jsme ochutnali šest vín a je faktem, že dojít do jídelny nám některým dělalo mírné problémy. Odpoledne nás čekalo něco extra – Rulandské bílé, pozdní sběr, ročník 1986 – z osobního archivu pana instruktora. Všichni jsme se shodli, že to byla nejlepší tečka za prvním dnem kurzu.

Druhý den přišla řada na trochu teorie, degustaci červených vín a sektů. To jsme stihli dopoledne a odpoledne – testy, které sestávaly z písemných zkoušek znalostí teorie a degustace naslepo. Všem nám vstávali vlasy na hlavě, ale nakonec byly velmi jednoduché, přestože dva degustační vzorky téměř nikdo nepoznal. Po splnění testu přišla Mgr. Marcela Hyšmanová, aby nám popřála k úspěchu a pan Babka nás všechny pasoval na Sommeliery – kadety! Gratulace, dary a květiny stále přijímáme.

Takže pokud máte rádi víno, přátelskou atmosféru a vtipného historky, rozhodně si tento kurz nenechte v příštím roce ujít. Jo, a ještě jedno lákadlo. Viděli jste někoho otvírat sekt šavlí? Ne? Pan Babka vám to rád předvede!

Rozhovor s panem Babkou

Jak a kdy Vás napadlo věnovat se sommelierství? A co jste dělal předtím?

No... nejprve jsem vystudoval Hotelovou školu v Mariánských Lázních, na které od roku 1983 učím TOSku. Mezitím jsem ještě vystudoval ještě Vysokou školu ekonomickou v Praze. Sommelierství jsem se začal věnovat v roce 1990, když jsem navštívil Francii a Itálii.

Baví Vás více učít nebo dělat tyto kurzy? A co Vás na tom baví?

Je mi to celkem jedno, protože jsou všichni studenti v podstatě stejní. To je také to, co mě na tom baví.

Máte nějaký zábavný zážitek z kurzů?

Nic extra, jenom se občas někteří studenti docela opijou. Jo, vlastně jednou se jedna dívka tajně opila a rodiče nechtěli zaplatit kurz (smích).

Které nejlepší víno jste kdy ochutnal?

Chateau laffite, ročník 1960. Byla to 6-ti litrová láhev červeného vína.

Bylo něco, co se Vám na tomto kurzu líbilo nejvíce?

Bylo tady velmi distingované (kultivované) publikum... Byli jste suproví !!!

▪ **Jakub Maruška, Iva Andrejsová, Kristýna Školníková**

Postrach všech studentů....

Tento učitel je velmi specifický svým vzhledem i povahou. Poznáte ho když jde před vámi podle chůze, ani podle hlasu a jeho akčnosti se nedá přehlédnout. Jeho akčnosti neváhá užít ve výuce. Předmět jako je matematika ho jistě vzrušuje a proto se nám snaží zpříjemnit logaritmy porovnáním k sexuální praktikám. Při dotazu k vám přiskočí rychle a s elánem Vám vše ve stručnosti vysvětlí. Tabule je pro něj naprosto úžasná věc, jako plátno pro malíře. Do školy chodí vždy s batůžkem, ve kterém nosí společenské oblečení, jelikož o svůj zevnějšek velmi dbá a neustále kontroluje všechna zapínání na oblečení. Myslím, že všichni koho učí už vědí kdo to je, ale pár informací snad neuškodí, tak asi jedna z posledních. Jeho nejlepší přítel je kytara a ani skládání písní mu není vůbec cizí. Je to muž, kterého by si mohl každý přát zažít jak ve výuce tak v civilu.

Poznali jste, o koho jde? Odpovědi pod heslem mystifikace vhazujte spolu s podpisem do schránky kabinetu p. Flégrové.

Nikol Bárová

Chvilka poezie... a vtipů

Slepý výkřik do tmy

Sedím tu v rohu,
V zakouřený hospodě,
Před sebou pivo,
Však toužím spíš po vodě.

Žváro do huby
A v srdci stesk
Čekám tu na osud
A jeho věhlasný lesk.

Neumím lhát
No, možná malinko
A v duchu volám
Mámo, maminko!

Neslyší, nikdy neslyší...

Stáří

Něžný políbek jsem jí na tvář dala,
Byla tak chladná, jako by umírala,
Její vrásky vyprávěly dost
lásky, smutek, jenom ne radost
Sama tiše den co den
Sedí stále v křesle svém
Sedí, čeká na svůj osud
Tak chladná, jako by umírala.

Pavla Kohoutková

Krabice

Krabice zavřená a odložená v rohu,
prázdný krb kdysi barvami hrál,
budu ti vyprávět příběh, mohu?
Jak tu kdysi spával král.
Byl tu harém plný žen,
jejich krása brala dech,
to byl vždy králův sen,
když chudý usínal na zádech.
a teď měl palác, psy a ženy,
měl by být šťastný- stále mlád,
král je smutný, řeč s ním není,
vždyť ho nemá nikdo rád.

Smrt

Městský ruch a andělská krása,
v nebi je ráj, v pekle zas spása.
Létám vzduchem, čas rychle běží,
pročpak mé tělo bezvládně leží?
Každý den tu bylo volání smrti,
cítila jsem, že mě netvor škrtí...
Zdeňka Jirsáková

Kostlivec

Kostlivec ve skříní,
já v malé síni.
Kdo z nás má větší sílu?
Slyším jak praskají jeho kosti,
nikdy ho však nemám dosti.
Kdo z nás má větší sílu?
Když se setmí strach obklopuje moji duši,
kostlivec - vrah něco tuší.
Kdo má větší sílu?
Ve snech beroucích dech mě pronásleduje,
když srazí mě na kolena, tiše se raduje.
Kdo má větší sílu?
Svádím marný boj, nebo můžu vyhrát?
Mým jediných cílem je kostlivci oči z důlků vydrat.
Má sílu?
Můj poslední pohled byl na nebe poseté hvězdami,
proč kostlivec šanci nedá mi?
Vzal mi to poslední, co jsem měla...

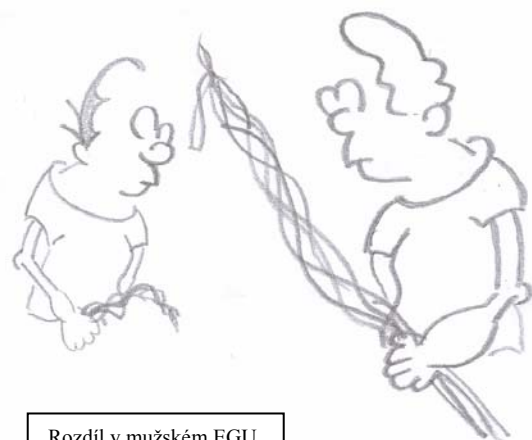
Sílu

Zdeňka Jirsáková

Jak se vyhnout
ptačí chřípce

Miláčku, vem si pomlázku a jdem k mamince

Rozdíl v mužském EGU

Nakreslil Daniel Diessner

Plesy Obchodní akademie a Hotelové školy

I letos se maturitní ples **Obchodní akademie** konal v asi 20 km vzdálené obci Pěnčín, a to 10. března. Jako každá větší akce se ani tato neobešla bez drobnějších komplikací. Maturantům chyběli sponzoři, bohužel onemocněl moderátor celého plesu pan Radek Drašar a problémy byly i s přípravou nástupu. Ale čtvrtáci na slavnostní večer nakonec vše vyřešili. Cen v tombole měli dostatek a úlohy moderátorů se zhostili studenti druhého ročníku - Martin Rejman a Zuzana Kolářová. Jako předtančení měl maturitní ročník OA latinskoamerické tance. Několik měsíců trénovaný nástup na známé písničky, jako jsou například Pussy Cat Dolls nebo Nazareth, se vydařil, půlnočním překvapením se stala

ohnivá a laser show Meče a blesky Akáda.

Co na to maturanti aneb Co se povedlo a nepovedlo?

- Měli jsme pěkné předtančení a perfektní nástup který je dílem především Heleny Mrázkové.
- Trošku nás zlobili moderátoři, protože byli tišší, spletli jméno a trošku zapomněli zviditelnit soutěž o krále a královnu plesu, ale pravda taky je, že měli na přípravu jen dva dny.
- Odšerpování byla improvizace, takže jsme tam jen chodili a mávali šerpama, ale jinak to prostě bylo dobré. ☺
- Jediné, co nás mrzí, je, že na náš maturiták přišlo málo učitelů.

Hotelová škola si vybrala pro svůj maturitní ples liberecký Babylon a datum 17. březen. Po osm hodině nastoupily obě třídy k předání šerp a k připitku. Bohatá tombola byla během chvíle rozebrána a někteří „šťastlivci“ obdrželi jako výhru v tombole cocktail, který jim namíchali studenti druhého ročníku. Součástí maturitního plesu byl i volný vstup do Lunaparku. Hosté zhlédli jak krásné dětské taneční vystoupení souboru z Českého Dubu, Rock'n roll hostů z Trutnova, tak velkolepou barmanskou freestyle show Lukáše Dvorského. Celý večer moderovala maturantka Obchodní akademie Veronika Kratochvílová.

Co na to maturanti aneb Co se povedlo a nepovedlo?

- Bylo to děsně krátký, vůbec nic jsme nestihli.
- Alkohol byl nařazený a děsně drahý.
- Měli jsme super předtančení, dětičky byly šikovný. Horší bylo, že ochranka neplnila svoje povinnosti, teda vlastně místo kontroly lístků odešla domů.
- A pak odšerpování - naprostá improvizace.
- Bylo super, že byl otevřený Lunapark, třeba paní učitelka Flégrová pěkně ráčila na býkovi ☺

Tereza Šilhánová

Na život a na smrt

V úterý 14. března se v rámci sportovního dne hrál fotbalový turnaj jednotlivých ročníků a absolventů naší školy. Každý z hráčů má na tento turnaj jiný názor – někdo hraje jako o život, někdo ho hraje pro zábavu, další jen proto, aby si mohl „podat“ někoho, koho nemá moc v lásce, a nebo se těší na absolventy, které dlouho neviděl. Je sice pravda, že nikdo nechce prohrát a bojuje, ale když přece jenom skončí poslední nebo prostě nevyhraje, tak si jenom řekne: „Nevadí, zajdeme si raději na pivo a příští rok to zkusíme znovu.“

Dá se říci, že o nic nejde vlastně možná jenom „prvákům“. Ti se chtějí ukázat před diváky, aby si náhodou někdo nemyslel, že jsou teprve v prvním ročníku a nemají na ročníky starší. To se jim letos také povedlo – skončili druzí.

Když se to vezme z té druhé stránky, tak si myslím, že se letos snažil každý. Cena pro vítěze bylo totiž plné plato chlebičků, na nichž si nakonec pochutnali žáci z druhých ročníků. Hráčům tohoto týmu naplno pracovaly emoce - po prvním prohraném utkání s žáky prvního ročníku jejich kapitán vzteky rozbil dveře v šatně. Jako správný kapitán se však přiznal a dveře zaplatil.

Většina účastníků nemá ráda takové typy hráčů, kteří potřebují vyhrát, aby se mohli krásně vyspat. Přesně takové typy občas najdeme u žáků obchodní akademie. Nejsou to všichni žáci OA, ale přece jenom většina. Takže berme tento turnaj s nadhledem! Nezáleží na tom, kdo vyhrál, ale na tom, jak si kdo zahrál!

Jiří Kraus

Mě se nejvíce líbil fotbal. Hrál se na ročníky a nechyběli ani absolventi. První zápas začínal okolo desáté hodiny a utkali se tam proti sobě prváci s druháky. Všechny ročníky hrály proti sobě. Moc se mi určitá utkání líbila a padly v nich zajímavé góly. Dokonce i nejmenovaný hráč (ale určitě každý víme, o koho jde) po prohraném zápase rozčileností udeřil do dveří od šatny a udělal tam pěknou díru. Nechtěla bych být těmi dveřmi. Naštěstí k žádnému vážnějšímu zranění nedošlo. Občas bolavé kotníky, kolena a nešťastné udeření míče do citlivých míst. Hráči to neměli vůbec jednoduché, ale povedlo se jim to. Měli spoustu fanoušků, kteří neztráceli jediné minuty pro povzbuzení.

Ještě před fotbalem proběhly zápasy ve volejbale. Bylo to takové předeherání celého sportovního dne. Volejbal mám velmi ráda, ale nestíhala jsem moc sledovat všechny lidi, kteří se ho účastnili, jelikož se hrály nejednou asi čtyři zápasy a byl ze začátku velký zmatek. Všichni se snažili najít si kamarády, se kterými se účastnili disciplín a našlo se málo jedinců, kteří sledovali utkání až do samého konce. Já a moji kamarádi jsme ve volejbale občas zafandili, ale raději jsme si šetřili hlasivky na fotbal. Pro nás to byla přece jenom nejzajímavější část dne.

Já sama jsem se účastnila squashe a byl to pro mě silný zážitek. Nikdy jsem to nezkoušela a když jsem se poprvé postavila do uzavřené místnosti s pálkou a míčkem, který když jsem odpálila, kolem mě začal skákat, dostala jsem strach. Po chvíli jsme s kamarádkou přišly na smysl tohoto sportu a začal nás i bavit. Ale téměř po půl hodině naše čilost odpadla a stala se únavou. Síla nebyla ani na odpálení dalšího míčku, a tak jsme to vzdaly a šly zase povzbuzovat naše fotbalisty.

Moje kamarádky byly přihlášené na lezení po horolezecké stěně, ale když jsem je viděla, jak skoro před celou školou nemůžou vyšplhat k prvnímu bodu záchytu, bylo mi jich velmi líto. Jsem ráda, že jsem tam nebyla.

O dalších disciplínách toho moc nevím, ale každý si našel to své. Tento den mi připadal velmi vydařený. Škola udělala velkou věc pro žáky. Akorát mi přijde líto, že se zrušila „Misska“ a „Missák“ tyto události si, myslím, všem líbily. Když se bavím s lidmi ze školy, tak téměř každý mi potvrdí lítost tohoto zrušení. Měly by se obnovit.

Nikol Bárová

Můj ne zcela povedený sportovní den

Dne 14. března 2006 se konal v nově postavené turnovské hale sportovní den Obchodní akademie a Hotelové školy Turnov. Jen co jsem v posteli zamžourala levým okem, pocítila jsem nechuť vstávat do takového zamračeného březnového rána. Všechny pokusy, jak přesvědčit mámu aby mi napsala omluvenku, se zdály být marné. Tak jsem chtě nechtě musela vyrazit. V osm hodin jsme se všichni sešli před vchodem. Paní učitelka Ferencová ani dnes neopomněla zapsat všechny simulanty. Někteří nadšenci přišli s igelitkami se cvičebním úborem. Já jsem se úplně zapoměla přihlásit na některou z nabízených aktivit. Nezbyvalo mi nic jiného než se přidat k partě fanoušků volejbalového zápasu.

Uvnitř haly studenti různě posedávali a polehávali na lavičkách. Čtyři týmy, včetně týmu našich učitelů, se rozehrávaly. Místo abych se věnovala výsledkům sportovních výkonů, obdivovala jsem se spolužačkami sportovní úbory našich spoužáků a učitelů. Jediné, co mě opravdu zaujalo, bylo vystoupení malých mažorettek.

V deset hodin jsme se rozprchli do sauny, solárka, na spinning a my linější zpátky do školy na promítání filmu. Až do poslední chvíle byl obsah filmu pro všechny utajen. Vybráno bylo opravdu dobře. Skvělý Viewegův film Román pro ženy rušily jenom občasný výbuchy smíchu.

Po filmu mi už jenom zbývalo nechat se připsat do seznamu poctivě přihlášených účastníků. A hurá na oběd a domů! A pamatujte si, sportu zdar!

• **Pavla Chvalová**

Proč jít na tuhle školu?

Přijímací zkoušky na střední školy budou již zanedlouho, a proto jsme se zamyslely, co může vést letošní „devátáky“ k tomu, že budou usilovat o to, aby se jejich působištěm stala právě naše škola.

Proč jít na naši školu? Když se zamyslím nad tím, proč jsem si ji vybrala já, napadá mě mnoho důvodů. Nejvíce snad proto, že patří mezi nejmodernější a nejlépe vybavenou školu v Libereckém kraji, která navíc poskytuje spoustu možností. Na Hotelové škole si můžete vybrat mezi gastronomií a cestovním ruchem, zvolit si můžete také Obchodní akademii, kde se specializujete na veřejnou správu či cestovní ruch. Déle naše škola nabízí pro všechny studenty spoustu různých kurzů: barmanský, cukrářský, sommelierský a mnoho jiných.

Škola pořádá nepřeborně mnoho zajímavých exkurzí a zajišťuje praxi po celé České republice i v zahraničí.

Ale je tady i několik důvodů proti. Velký počet uchazečů, kteří se na tuhle školu hlásí, takže šance na přijetí se velmi snižují. Naše škola je také finančně náročnější než třeba gymnázium. Pro někoho může představovat nepřekonatelný problém, že se zde musí chodit ve společenském oblečení bez jakýchkoliv módních výstřelků. Výuka je dost náročná, takřka srovnatelná s gymnáziem. Taková technika administrativy, němčina, angličtina dá zabrat každému.

Každý by se měl s naší školou i výukou pořádně seznámit než se na školu přihlásí, aby zbytečně nezabíral místo někomu, kdo má o tuto školu opravdový zájem.

• **Beáta Klápšťová, Lucie Sklenářová, Kamila Prokúpková**

„Lyžák akády“

Velká první akce „akády“ začíná v pondělí ráno, chaotickým nakládáním všech nezbytných věcí - jídla, lyží apod. Protože chata, na kterou jedeme, je nějaká pofidérní a nevaří se tam, musíme si s sebou vzít i paní Sudkovou, která se tam má o nás celou dobu starat.

Cesta byla dlouhá a pan Illich už nevěděl co by, a proto všem „nakecal“, že už budeme na místě. Přesto, že jeho tvrzení byla jednoznačná lež, mnozí z nás se tím nechali zvíkat a i přes nízký terén okolní krajiny se začali pečlivě oblékat. Cesta

trvala ještě bezmála půl hodiny...

Naše cílová stanice je Velká Úpa, která je doopravdy docela malé horské městečko. Jelikož jsme líní a velice pohodlní, zaplatili jsme si rolbu, která nám všechny věci odvezla do vysoko položené chaty jménem Slunce. Batohy, lyže a potraviny si to „štrádí“ nahoru rolbou, ale my takové štěstí nemáme. Všichni se vlečeme nahoru po zprvu prudké sjezdovce, která se napojuje na pěšinu vedoucí až k chatě.

K našemu překvapení je chata velmi pěkná a udržovaná. Naše věci jsou tam už naházené a na nás je si je rozebrat, lyže patří do docela neprakticky umístěný lyžárny, která je v malém kamrlíku. Ostatní prostory už jsou veselejší; třeba prostorná společenská místnost se smrdutými kozími kůžemi na lavicích. (Mimochodem majitelé chaty kozy chovají, ale jelikož jsou malinko nedbalí, jejich stádo koz k nám přichází často na návštěvu.) Naše pokoje jsou všechny v prvním patře. Ústí do jedné chodby, což si pochvaluje hlavně paní Sudková: „Tady se to krásně hlídá, ne jako v chatě, kde byli hotelováci!“

Po zabydlení v pokojích se zase oblékáme a vyrážíme na sjezdovku, kde nás čeká sice běžné, ale pro mnohé překvapivé několikrát vyšlapání sjezdovky. V této chvíli nás rozdělují do běžných tří skupin. Pondělní večer se odehrává spíše v duchu seznamování s programem výcviku. Velice zábavné večery se tímto teprve začínají rozjíždět.

Běžný den vypadá vždycky celkem stejně: budíček – rozcvička – snídaně - dopolední lyžování – oběd - malinká pauza - odpolední lyžování – večere - večerní program. Večerky byly ze začátku v 10 hodin, ale, jak utíkal týden, večerky se prodlužovaly. Všichni ale víme, jak to s tím spaním doopravdy bylo.

S utíkajícím týdnem se taky začal zvětšovat počet tzv. odpadlíků - nemocných a vyřazených studentů. Ale na tohle měl pan Illich zázračné červené tabletky, které za malý poplatek rozdával nemocným. Dá se ale říct, že to byly vyhozené peníze, protože stejně nikomu nepomohly. Nevím, jestli je to pravda, ale to, že přes půl třídy onemocnělo, možná nezpůsobilo jen nedostatek spánku a nezvyklé fyzické zatížení, ale i nevysvětlitelné vlivy chaty, které nám líčil trochu zvláštní a nervózní vlekař. Ten říkal, že každá třída, co tam byla, dostala chřipku. Ale to jsou jenom spekulace.

Večerní programy byly velice různorodé a zábavné. Jednou nám pan Illich a Filip „řífa“ z haly předváděli telepatii, což bylo pro nás dosti

nedůvěryhodné a velice jsme to zpochybňovali. Každopádně to bylo velice působivé. Do ostatních her jsme se zapojovali i my. Těch her bylo nespočet a nikdy se neopakovaly. Z těch nejlepších bylo například napodobování jednoho ubožáka celou třídou. V některých hrách šlo i o život, hlavně když ti, co prohráli, splňovali hrůzostrašné úkoly...

Pak nadešel čtvrtek, což byl prakticky třetí den lyžování. Jelikož je třetí den kritický, nelyžovali jsme. To ale neznamenalo, že jsme se váleli na chatě. Dostali jsme ještě větší „záhul“ krkonošským desetibojem. Bylo to vlastně deset úkolů všeho druhu, ale pro jejich splnění bylo potřeba dojít až dolů do města. A to bylo to nejhorší. Mezi ty opravdu těžké úkoly patřilo třeba sehnat živé zvíře. Pro jednu skupinu bylo těžké zeptat se vlekaře, kolik je na sedačkové lanovce sloupů, tak řešila nesnáž tím, že si koupila „permici“ a vyjeli až nahoru. Tím vítězně zjistili počet sloupů, ale co dělat nahoře, bez lyží. Absolutně dezorientováni se málem nevrátili na zpět. Nakonec ale všechno dobře dopadlo. Ten den jsme měli ještě jeden úkol, a to netradičně ztvárnit klasickou pohádku Sněhurka. Témata jsme si již předem rozlosovali, byla opravdu netradiční, například akční balet, nebo japonské drama s překladem. Všichni se toho zhostili velmi seriózně a poctivě nacvičovali v pokojích. Večer byla premiéra a celkem to všichni zvládli.

V pátek, kdy už opravdu většina lidí ležela v posteli s horečkami, se konaly závody. Dopoledne se z půjčených tyčí od pana vlekaře postavil takový „dětský“ slalom pro všechny. Zajela si ho i naše paní třídní, která se sice neumístila na

medailových pozicích, ale vzhledem k jejím lyžařským schopnostem, ke kterým přišla za velice krátkou dobu, to byl úctyhodný výsledek.

Sobota byl pro mnohé z nás, kteří jsme ještě pořád odolávali nemocem, velmi očekávaný den, poněvadž se konečně šlo na sedačkovou lanovku. Kvalitě sjezdovky a komfortu sedaček odpovídala i cena „permice“, kterou někteří nemohli přenést přes srdce. Ale myslím že to stálo za to... Sobotní večer byl už velmi volný, večerka nebyla téměř žádná a někteří jedinci nespali vůbec.

Po celou dobu jsme byli krmeni dosti dobrým jídle, za které můžeme poděkovat jedině paní Sudkové. K pohodovému prožití týdne přispěla také perfektní atmosféra, kterou tvořil velice dobrý učitelský sbor - Soňa Flégrová, Ondra Illich, Filip Stárek a školní technik Kuba Hajn, který v pátek odjel kvůli plesu „akády“, ale vystřídal ho pan manžel Petr Flégr. Lyžák bych zhodnotil velmi kladně, byl zde velice dobrý kolektiv a nikdy nebyla nuda. **Tomáš Votrubec**

Několik postřehů z třídních schůzek

Tak jsme se tu zase všichni sešli, nikdo neutrpěl vážná zranění (až na pár žáků, kteří se ve škole od třídních schůzek neukázali). Zeptaly jsme se několika žáků naší školy, jaké byly následky těchto schůzek u nich. Odpovědi máte tady:

1. **žák:** „Na rodičáku byla moje mamka. Vrátila se domů celkem klidná (to bude tím, že mi nevychází ani jedna trojka ani čtyřka). Takže to všechno proběhlo v pohodě.“

2. **žák:** „No mamka se mi akorát smála, že jsem prý blbá. Jinak jsem nedostala ani zaracha!!!“

3. **žák:** „Táta přišel domů a docela nadával, tak jsem radši hned odešel a vrátil se až večer. O víkendu mě nutil, abych se učil.“

4. **žák:** „No coment.“ (smích)

5. **žák:** „Ehm, mno, vzhledem k tomu, že mé výsledky nejsou zrovna nejlepší, tak jsem jel ze školy rovnou k babičce a vrátil se až v neděli, když už byl celkem v klidu. ☺“

6. **žák:** „Táta mi akorát řekl, ať mu nelezu na oči. Popravdě řečeno měnil barvu jak chameleon – chvíli byl zelený, pak byl jak rajče!“

A co vy, byli jste na tom stejně jako naši spolužáci??? Podělte se s námi o reakce Vašich rodičů. V redakci čekáme na vaše příspěvky... ty nejtípnější odměníme!!!

Radka Šimůnková, Nikola Sluková

Praktická maturita - Vídeň

Jak dlouho jste se připravovaly na praktickou maturitu a co bylo nejobtížnější?

S přípravami jsme začaly už v listopadu. Asi nejobtížnější bylo zajistit ubytování!

Měly jste velký strach před odjezdem do Vídně nebo jen klasickou trému?

Před odjezdem jsme byly v pohodě, a podporovaly jsme se vzájemně různými vtipky ☺

Byly na vaší cestě do Vídně nějaké komplikace?

Zažily jsme hned několik modelových situací. Například změnu programu kvůli problému s parkováním autobusu. Ale asi nejhorší pro nás bylo, když jsme jednu účastnici museli zanechat na hranicích, kvůli tomu, že si zapoměla cestovní doklady. Ale i tuto situaci se nám podařilo vyřešit, shledali jsme se na vídeňském náměstí a v plném počtu jsme pokračovali v programu.

Jaké významné památky jste navštívily?

Navštívili jsme například Rathaus, Hofburg, Parlament, Státní operu, Stephansdom, Prátr

Jak dlouho trvala vaše praktická maturita?

Celkem 2 dny.

Byly mezi vámi nějaké hádky (neshody)?

Néé, my se máme rády a ve všem jsme si pomáhaly.

Našly byste něco, co byste udělaly jinak? My jsme na vás slyšeli jen samou chválu!

Z chyb se člověk učí, některých jsme si vědomy, ale dělaly jsme vše, co bylo v našich silách!!!

Proč jste si vybraly pension Jugendherberge?

Kvůli poloze ubytovny a díky tomu, že je to celoevropsky prověřená síť mládežnických ubytoven za příznivé ceny.

Pro koho byl zájezd určen?

Zájezd byl určen pro studenty 4. ročníků OAHŠ.

Děkujeme

Andrea Škopanová, Aneta Skramuská

Bratři: Petr Koliáš, IV. část

Příběhy lidí, nekončí většinou dobře, šťastně, ani hezky, temnota obepíná svět stejně jako světlo.

Hodiny plynuly. Celá cela byla načichlá strachem již mnohých dětí, co zde protřpěly své. Bratři se schoulili k sobě a potichu začali rozprávět: „Vemte,“ začal Pro, „kde jsme udělali chybu, co jsme pokazili, že jsou na nás takhle zlí.“ Vemt zdvihl oči k Proemu a tichounce řekl: „Nevím, ale mám pocit, že už se nám to někdy stalo. Musíme se panu vychovateli omluvit, pak myslím, že se to zlepší.“ „Ale já se ho bojím,“ prohlásil Vemt. „To já taky, bratříčku, to já taky. Ale neboj, maminka si pro nás brzo přijede, zmlátí vychovatele a odveze si nás. Pan doktor říkal, že už pro nás má domeček. Budeme se mít fajn.“ řekl Pro větu, kterou oba v tu chvíli potřebovali tolik slyšet. Vemt se zasmál a zasněným hláskem téměř zazpíval: „Zmlátí vychovatele a odveze si nás.“ Bylo jim veselo, jak to jen šlo, ale dusivý oblak jim neustále seděl v mysli a ne a ne se zvednout. Co když maminka nepřijede, nebo co když dostanou další trest. Čas si však dál plynul svým neúprosným tempem.

Dveře cely se otevřely a v nich stála vychovatelka Veselá. „No tak, už můžete vypadnout. Už vás tu nedržíme.“ Oba rychle a tiše vyběhli z místnosti a zamířili přímo k Hlavatému. Hodlali se omluvit, ale jen tak naoko, aby nějak vydrželi čas, než jejich spasitelka přijede. Hlasitě zaklepali na kancelář a na vyzvání vešli. Uvnitř seděl Hlavatý. „Pane vychovateli, my bysme se chtěli omluvit... je nám líto, že jsme porušili pravidla. Snad už to nikdy neuděláme.“ řekl rychle Vemt, jakoby slova páčila. Hlavatý se zhluboka nadechl a podíval se na ně. „Vy malý smrkáči, koho myslíte, že ta vaše trapná omluva zajímá! Byla chyba vás sem přijmout, ale kdo se s tem dostane, odsud neuteče. Teď běžte za sestrou Veselou, ta vám přidělí pokoje.“

Pro i Vemt šli jak zpráskaní psi a neodvážili se ani ceknout. Takovéhle zacházení ještě nezažili. Veselá náhle spustila na chlapce: „Tak, zlatička, opovažte se navázat do Péti, to je oblíbenec pana vedoucího Dr. Hlavatého. Na to, abyste se stali oblíbencema, by ste museli hodně tvrdě makat. Museli byste donášet, co se o nás říká, kdo to řek a tak, to je za jeden bod. Když takového pomluvačného člověka ihned zbiješ dostaneš pět bodů a když přijdeš na nějaké spiknutí, či pokus o útěk, tak dostaneš padesát. Je ještě jedna věc, za kterou můžeš dostat sto bodů, ale na to si pan vedoucí málokdy vybírá chlapce.“ Veselá se zakřenila svým odporným, ale osobitým úsměvem a otevřela chlapcům pokoj, kde sedělo ještě dalších pět chlapců. Oba bratři se k sobě přiblížili a dali si ruce na své dřevěné zbraně.

Dveře pokoje se zavřely. Pro slušně pozdravil, tak jak byl zvyklý z dřívějšíka: „Ahoj kluci, já sem Pro a doufám, že budeme kamarádi.“ Parta kluků se otočila a nejtlustší z nich pravil: „Hele, to sou ty trapáci, co maj ty svy pistole a dělaj ty trapný kreace.“ Na to přišla salva smíchu a poplácávání sádelnatce po páté bradě, nebo po ramenu, člověk to ani nepoznal. Vemt začal ostře bránit svého bratra: „Hele, ty blbečku, co sme ti udělali, že seš na nás takovej.“ Sádelnatce vstal, což na něj byl úctyhodný výkon a podíval se zpřímá na Vemta. „Tak hele, já sem Petr Pan a nebo Pan

Petr, jak chceš, ale do mě se, chlapecu, navázat nebudeš, to teda ne! Já si totiž můžu stěžovat, já mám totiž tolik bodů, že si s nima můžu vytírat prdel, kdybych chtěl.“ Proe si vzpomněl na nepříjemnou vzpomínku a obraz cely ho donutil bratra šťouchnout do žeber. Vemt mlčky přešel ke své posteli a natáhl se. Pro po chvíli udělal to samé. Parta chlapců jim nadále nevěnovala sebemenší pozornost. To, co jim chtěli sdělit, jim sdělili, totiž to, kdo je tu vůdce.

Pro i Vemt dlouho mlčky leželi a tiše přemýšleli. Nakonec se Pro zvedl a poprosil bratra, aby s ním šel na záchod. Na WC se mu ani nechtělo, ale chtěl odsud co nejrychleji vypadnout. Vemt se rychle zvednul a rád, že nemusel něco podnikat sám, následoval bratra. Šli dlouhou chodbou, nikde nikdo. Tiše došli až k místnosti se záchody. Náhle se odněkud vynořila Taťána. Podívala se na chlapce a rychle jim pokynula rukou. Ani jeden nechápal, ale rychle šli za ní. Taťána odbočila doprava a sehnula se ke koberci na podlaze. Něco v tu chvíli zaskřípělo. Taťána poodstoupila a ukázala chlapcům tajnou místnost. Chlapci rychle utíkali po schodech dolů do místnosti. Taťána za nimi zavřela a doběhla je. Chlapci vykulili oči na znamení údivu. Taťána začala ihned s vysvětlováním. „Tohle je tajná místnost, přišla jsem na ni náhodou. Chodím sem sama a nyní už budu i s vámi. Žádné vychovatel o ní neví.“ Pro se usmál a pravil: „Tak to jako zakládáme tajnej klub?“ Vemt se přidal a v napjatém očekávání vyčkával verdikt. Dívka se zamyslela a pak pravila: „Můžeme, ale nikde se o tom nesmíme bavit, jinak si to odnesem. Pamatujte, že zde i stěny mají uši. A to, co děláme, se dá nazvat pokus o spiknutí. Odhaduju to tak na 4. až 5. stupeň.“ Vemt se pousmál a hrdinsky dodal: „My za sebou už máme i 3.“ Dívka se zatřásla: „Co s vámi dělal?“ Na to se zas silácky vytahoval Pro: „Ten blbeček na nás neměl. Jen nás propleskl.“ Pravda však byla taková, že břicho ho stále palčivě bolelo. „Já dostala jednou 5. stupeň,“ špitla dívka a bylo vidět, že má na krajíčku. Vemt se snažil zachránit situaci: „Neboj, my už tě nedáme,“ prohlásil sebejistě, ale jistý si tím nebyl. Od chvíle, co sem nastoupil, si nebyl jistý ničím. Dívka posňukla a ironicky se usmála. „A vůbec, neměla bych vám to říkat, víte přece, že pan Dr. Hlavatý má svá pravidla a jedno z nich je, že se nesmíme bavit o tom, co se děje v noci a o našem trestu.“ Vemt se usmál a pravil: „Prosim tě, tady nás nenajdou. Co se děje v noci?“ Dívkou náhle projel bolestivý impuls a prosebně pravila: „Nechte to být, je to pro mě skutečně bolestivá část mé minulosti a asi i budoucnosti.“ Vemtovi i Proemu došlo, že by do toho už neměli šťourat.

Taťána vyndala svíčky a zapálila je. „Kde si je vzala?“ zeptal se udiveně Pro. „Ale, čorla sem je na večeri.“ Dívka pak ještě vyndala karty a všichni si zahráli prší. Bylo jim všem tak dobře jako už dlouho ne. Proemu i Vemtovi to připomnělo staré časy, od kterých je dělilo jen pár dní, a Taťána si připadala jako mezi přáteli. Ovšem každý brzo přijde na to, že každá dobrá věc v životě lidském je vykoupena velkou bolestí a v případě těchto chlapců to platí dvojnásob.

Po několika hodinách strávených v tajném klubu oznámila Taťána chlapcům, že je čas večerky a kdo se nedostaví do postele, může být potrestán. Pro i Vemt tedy následovali dívku po schodech nahoru a když se Taťána podívala opatrně ven, vyběhli oba na WC a pak na pokoj. Vstoupili do pokoje, tam již bylo zhasnuto a hrobové ticho. To ticho naznačovalo, že se blíží problémy. Oba chlapci si lehli do svých postelí a byli potichu. Nakonec to však nevydržel Vemt a tichounce bratrovi řekl: „Taťána je supr, co, až vyrostem, určitě se s ní ožením.“ Pro se zasmál a pravil: „To určitě, ty blázne. Ale první si jí vezmu...“ Náhle se ozvala rána. Když se Proe probral z šoku, zjistil, že se mu z nosu proudem řine krev. „Tady bude ticho, jasný, debilové! To, že sme vás dostali na pokoj, to je to nejhorší, co nás mohlo potkat.“ Nad Proem právě stál sádelnatec s rukou od krve. Vemt zařval a vyřítil se na sádelnatce Pana Petra. V očích mu hrály šílené plamínky a když uviděl bezprávní činěné na jeho bratrovi, musel zasáhnout. To bylo totiž to nejhorší a nejbolestivější, co se mu mohlo stát. Pro chtěl bratra zastavit, ale nepovedlo se mu to. Vemt visel na sádelnatci, držíce se jednoho faldy a kousal, škrábal, kopal, prostě dělal cokoli, aby se Petru Panovi pomstil. Ale to už tu byli Petrovi nohsledi. Odervali Vemta a začali do něj bušit. Jeden se trefil do úst a Vemt vyplivl krev. To už do rvačky skočil i Pro. Skočil po Petru Panovi, který se ze samého zděšení rozbrečel. Pro ho bral hlava nehlava a vůbec nehleděl na vlastní zranění. To už se však jeden Petřův kumpán vymanil z rvačky a pelášil ven ze dveří. Sádelnatec si s velkým zadostiučiněním utřel rukávem roztrhané noční košile nudli a pravil: „Teď, fmpf, teď to schytáte vy dva, já, fmpf, se vám pomstím, vy chcípáci, protože vy ste jen póvl, já sem Petr Pan.“ Na ta slova se všichni kumpáni včetně sádelnatce vyřítili ze dveří.

Pro si otřel krev a podíval se na bratra: „To sme to zkonili. To sem zvědavej, co přijde teď.“ Vemt se s klepajícima rukama posadil a podíval se na Proa: „Bratříčku, nic horšího než smrt nás potkat nemůže a to víme oba.“ Zvláštní to chvíle pro oba naše hrdiny. Oba pomýšlejí na smrt jako na součást života, jako na další krok, či vysvobození. Kolik z nás to může říct. Sedli si oba vedle sebe a vyčkávali.

Neuběhlo dlouho a do místnosti vrazila sestra Veselá a Dr. Hlavatý a už se sáпали po chlapcích. „Vidíte, jako bych vám to neříkala, hlavně se nenavázejte do Pěti, teď to odnesete,“ křičela Veselá a smála se na celé kolo. Hlavatý vzal chlapce a vedl je ven ze dveří. Venku už stál Petr a křenil se na ně. Když se na něj Hlavatý podíval, Petr si otřel zpuchřelý nos a téměř mistrně zahrál popotahování. Když okolo něj chlapci procházeli, neodpustil si scénu: „To, to, hmpf, to sou oni, ty zlí chlapci, co nás bili, pane řediteli. Zavřete je a zahod'te klíč.“ Vemt se rychle ohradil: „Ale my jsme nic neprovedli, jen sme se bránili.“ Hlavatý však šel dál ani necekl. Vyšli do druhého patra, zabočili doleva, prošli kumbálem a oba chlapci znovu stáli u dveří známé cely, ve které byli pomalu víc než kde jinde. Hlavatý s nimi smýknul dovnitř a zabouchl.

„Tak to vidíš bratříčku,“ začal Vemt „Není spravedlnost. Je jen Petr. Mám pocit, že je asi lepší než my, když ho pan Hlavatý má radši než nás.“ A tak v nich začal kořenit komplex méněcennosti, oba chlapci najednou stáli ve

stínech falešných ideálů a nepravých vzorů. Jejich štěstěna byla však snad sestra ďábla, jelikož to, co se chystalo na jejich dětské hlavy, by porazilo i většinu dospělých lidí, natož dětí. Oni však měli neustále víru. Věřili, že jednou přijde den, kdy přijde jejich spasitelka a odnese si je. Jejich strach z toho, co přijde, byl strašlivý. Oni se ale drželi a nebrečeli, jen tiše seděli. Skřípot dveří náhle oznámil, že ďábel si zas přišel ozkoušet, co chlapci vydrží. Světlo proniklo do komory a naděje pohasla. Ve dveřích stál Petr a pan Hlavatý s pouty. V očích mu plál nepřítomný démonský oheň.

Uběhly dva roky od tohoto incidentu a chlapci se do Komory dostali jen třikrát a to většinou za hlouposti. Přijali pravidla a zvykli si na jisté zákonitosti. Byla v nich však velká nenávisť k Hlavatému. Na jejich narozeniny dostali od Pěti pěstí do břicha a kupu nadávek. Zbiti byli téměř za každou hloupost, která se jim stala. Dokonce i za neúmyslné a nedovolené lehnout si do postele. Do svého tajného klubu si chodili zvednout náladu. Zažili zde to nejlepší, co se dalo. Naučili se zde líbat a oba díky tomu byli bláznivě zahleděni do Taťány. Už nejmíň desetkrát jí každý nabídl sňatek a ona ho vždy se smíchem odmítla a řekla, že si mezi nimi vybrat prostě nemůže. Nastal však den zvratu, byl to den právě po pátém trestu chlapců, takže chlapci byli dosti naštvaní, a tak vedli dlouhé rozhovory na téma Hlavatý.

„Je to debil,“ říkal Pro. „Jo, to je. Je to fakt magor. Rozřezat nám žiletkou jizvy na zádech, ani nevím, od čeho je mám. Blbec, mám ho fakt plný zuby. Ale mamka už určitě brzo přijede.“ „Jo, to doufám,“ potvrdil Pro. „Hele, co myslíš, že nám ta bečka sádla udělá dneska?“ zeptal se s úsměvem ale i respektem Vemt. „Nevím, dovedeš si představit, že by sme si takhle povídali jinde než v našem klubu, to by sme asi dostali tak pátej stupeň!“ zakřenil se bolestně Pro. „Hmm, tak ten bych po věřejšku nepřežil, ten špekoun se na nás tak hnusně křenil, že sem mu měl chuť natáhnout. Ať si to zkusí bejt připoutanej na stole a nechat si rozřezávat záda. Myslim, že svět je na hovno!“ Pro přitakal a spustil: „Je, žádný štěstí, je ponurej a smutnej, není tu skoro žádná radost. Tady můžem bejt vždycky jen chvílku a pak se zas nechat zmlátit a jít spát a další den zas úplně stejně. Bůh na nás zapomněl Bratříčku.“ „Bůh neexistuje, nenechal by narodit takový zvíře jako je tenhle odpornej...“ Pak mu strach a smutek vzal slova z úst. Bratr si k němu přisedl a drcnul do něj ramenem.

Chvíli jen tak seděli, když tu náhle poklop cvakl. Tiše přišla Taťána obešla oba chlapce a odešla do místnosti za nimi. Když tam bratři přišli, našli Taťánu u zdi plačící a naprosto rozřesenou. „Co se děje?“ zeptal se Pro. Dívka přerývavě pravila: „Po-pohádala j-jsem se s Ve-Veselou. Dostanu pátej...“ Bratry projel elektrický impuls. Vemt si vzpomněl na svůj slib: „Ale my tě nedáme.“ Dívka se rozplakala ještě víc a když se uklidnila, pravila: „Na pátej stupeň jsou speciální cely ve druhym patře, mám na něj nastoupit za hodinu. Slibte mi, že nic nebudete podnikat. Slibte mi to.“ Pro ani Vemt to však nemohli slíbit, byli až příliš plní vzteku. Dívka ale nepolevovala, a tak nakonec slíbili. Nevěděli to, ale Taťána kvůli nim už na sebe svedla dva tresty, byl to totiž jeden z mála lidí, kterému na nich skutečně záleželo. Hodina proběhla v děsivém tichu a vzlykotu Taťány.

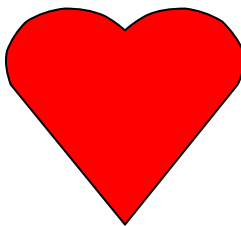
Silva, 18

Chodila s Jakubem a stále k němu něco cítí...

Alena, 18

Je dlouholetá kamarádka u Silvy

Sára, 18

Nová spolužačka Silvy a Aleny...

Jakub, 19

Na první pohled se zamiluje do Sáry.

Láska je mocná čarodějka

Sára se přestěhovala do města a nastupuje na novou školu mezi nové spolužáky. Skamarádí se se Silvou a Alenou... Zamiluje se do staršího spolužáka Jakuba, kterému také není lhostejná...

Sára nastupuje do nové školy

Hned se seznámí se spolužačkami

Ve třídě po ní kouká Jakub

Po škole

Jo, ráda

Doufám, že najdu rychle nové kamarády

Ahoj, já jsem Silva a tohle je Ála

Docela pěkná

Zítřejší půjdeme nakupovat, půjdeš s námi?

Druhý den osloví Sáru Jakub

Sára

Silva začne žárlit, když jí Ála řekne co viděla...

Tak v 5 na náměstí

Ahoj, jsem Jakub, jsi tu nová, víd?

Viděla jsem Kubu a Sáru jak si povídali

Cože? Snad po ní nejede?

Odpoledne přijde Sáře

V kavárně

Aha, to mě teď nebude mít ráda

Kuba se chce sejít? Musím napsat holkám, že nemůžu

Dnes na mě holky nějak divně koukaly

Chodil jsem totiž se Silvou, nesmím mít kolem sebe žádnou holku

Je to snad naše věc

Kolem kavárny jde Silva a hned volá Ále co vidí...

...je tu chvíli a hned mi přebere kluka

Kuba odvede Sáru domů, políbí se.

Druhý den si holky povídají

Já se z toho zblázním...

Pá

Tak zítra

Musela jsem se učit

Proč jsi včera nemohla?

KONEC

Aneta Alterová, Andrea Marečková

Naše Cesta do Parlamentu

Bylo, nebylo - 20. 2. 2006 jsme se vydali v čele s paní učitelkou Špínovou na krajské kolo soutěže „Cestou do Parlamentu“. Každé kolo se skládalo ze tří částí, kde naše elitní skupina musela zapojovat ty nejlepší argumenty, aby porazila skupinu druhou. Deset lidí ze třídy A2 se probojovalo až do samotného finále, kde stanuli před Gymnázium Turnov, kteří měli nakonec o pověstný chloupek lepší argumenty a my jsme odjížděli zpět do Turnova alespoň s tím pocitem, že jsme udělali maximum. Celá akce se odehrávala v městské knihovně v Liberci a čestný host byl senátor Sobotka. A jeden opravdový úspěch na konec! Náš student Martin Rejman se umístil mezi třemi nejlepšími řečníky. Gratulujeme! Naši zástupci byli, myslím, vybráni opravdu dobře. Doufám, že příští rok se naše škola bude moci opět chlubit takovým úspěchem, nebo dokonce i prvním místem. No, držme jim palce. ☺

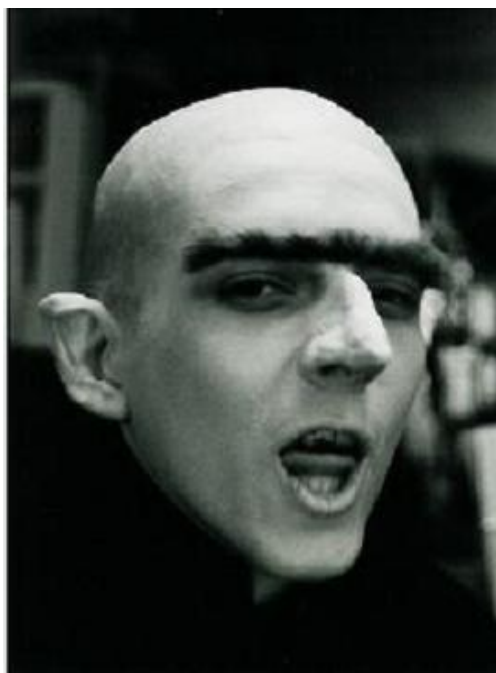
Pavla Kohoutková ve spolupráci s A2 a Martinem Rejmanem

"Perličky" ze žákovských knížek

- Svačí cibuli a obtěžuje zápachem.
- Tváří se inteligentně, ale je úplně blbej.
- Přinesl do hodiny prášek na pečení a předstíral prodej drog. Odmítal vše vydat a nyní i přiznat.
- Přinesl do školy jed na krysy s úmyslem vyzkoušet jej na učiteli.
- Vyhodil spolužákovu tužku z okna se slovy: "Pokud tě má ráda, vrátí se."
- Dává pozor, jestli dávám pozor, a když si myslí, že nedávám pozor, tak nedává pozor.
- Poznámka: Je drzá a neustale vyrušuje. Odpověď otce: To má po matce, zmlátil jsem je obě.
- Zametá drobnky vycpaným mývalem a poškozují tak školní pomůcky.
- Vyhrožuje mi smrtí!
- Rozbil okno a vymlouval se, že nemůže dýchat.
- Zařval: "Nálet na blby!"... a pustil mi na nohu kovádlinu.

Rozhovor s ...

Tentokrát vám neprozradím, s kým je tento rozhovor, ale pokud na to přijdete, tak odpovědi dávejte do schránky kabinetu p. Flégrové, protože odměna bude velice sladká☺

Jak dlouho tady pracujete? Když člověk nastoupí do zaměstnání, začne mu život letět před očima. Mám pocit, že jsem přišel nedávno, ale už to je 18 měsíců.

Co vás tady baví a co by jste na tom všem změnil? Baví mě, že se v této práci zatím profesně rozvíjím, učím se novým věcem, učím se řešit problémy, učím se asertivitě. Až pocítím, že stagnuji a že mi tato práce nic nepřináší, budu se uvažovat o změně pracovního místa.

Co bych změnil? Za těch několik málo měsíců, co pracuji, jsem si uvědomil, že v dnešní uspěchané době, člověk musí neustále pracovat na svém know how. Proto mě někdy udivuje postoj některých zaměstnanců školy, kteří i přesto že učí, nejsou přístupni se sami učit novým věcem.

Kde jste přišel k této fotografii, kterou jste mi poskytli? Jednou při úplňku jsem se probudil a měl jsem takový zvláštní pocit...

Záliby? Od té doby, co jsem přestal studovat a začal vydělávat žetony ☺, tak si čím dál tím víc vážím jakéhokoli sportovního a fyzického vyžití. Kromě tenisu, volejbalu, horolezectví si skvěle odpočinu při víkendovém řezání a štípání dřeva.

Vaše oblíbené jídlo a pití? Tatarský biftek a červené víno.

Vaše oblíbená muzika? V tomto směru jsem dost všestranný, poslouchám to, co se mi líbí. Ale na houseparty mě pravděpodobně nepotkáte.

Váš nejoblíbenější film? Nemám nejoblíbenější film, zaleží na mém psychickém rozpoložení. Ale do top žebříčku bych mohl zařadit: Blade Runner, Poslední Samuraj, Hvězdné války, Pulp fiction, Vlasy, Přelet nad kukaččím hnízdem, Jak na věc, Lepší už to nebude, Jerry Maquire, Četa, Postřížiny, Zelená míle, Prokletí domu Hajnů ...☺

Váš nejoblíbenější den a proč? Kdyby to nebylo do školního časopisu, napsal bych středu ...☺, ale takhle to bude asi pátek. Je to den, kdy končí celotýdenní pracovní vytížení a začíná pohoda a relax (někdy).

Absolvoval jste oba dva lyžařské výcviky, které letos proběhly. Jak se vám líbily, a který byl lepší a proč? Pár „lyžáků“ jsem jako instruktor už absolvoval. A tak vám mohu říci, že se mnohem lépe pracuje s menším počtem studentů, ale ve finále to je stejně o lidech. Když se sejde dobrá třída, je to paráda. A letos se ve všech prvních ročnících sešla ☺.

Jaké to bylo na maturitním plese obchodní akademie? Žádný průšvih jsem tam neudělal, bavil jsem se a druhý den se mi i dobře vstávalo. Hodnotím ho velice kladně ☺.

Byl jste i na sportovním dnu, kde jste hrál volejbal. Jaké to bylo? Bylo to příjemné zpestření pracovního dne, navíc jsem si dobře zahrál.

Co vy, a jarní harašení? Spousta lidí říká, že příchodem jara začínají řídit. Tak se pochlubte, jak jste na tom vy a jestli to dodržujete se vším všudy jak se patří☺ Nevím, čím se vyznačuje jarní harašení, a proto vám ani neřeknu, jestli to dodržuji se vším všudy. Jaro začalo, posud'te sami ☺. V každém případě jestli je harašení to, že se těším až bude období svetry a dlouhých kalhot vystřídáno obdobím tílek a krátkých sukní, tak v tom asi lítám.

Mohla bych dát i vám menší soutěž. Čtete pravidelně náš časopis? Pamatujete si na první číslo? ... Je tam rozhovor s panem Tůmou. Měl tam jednu otázku na tělo... zodpovíte nám ji? Navíc, když už je tento rozhovor pojat také jako soutěž, tak si myslím, že by tato odpověď mohla pomoci spoustě studentům i učitelům k rozpoznání Vaší identity. Tak jen do toho a ven s tím, ať vás pan Tůma nezahanbí☺.

Nejlepší by pro mě asi bylo, kdybych řekl, že školní časopis nečtu ☺. Samozřejmě tuším, na co narážíte. Buď se ptáte na domácí zvíře nebo na oblíbenou sexuální polohu. Ale jak vás znám, zajímá vás určitě ten domácí mazlíček, že? Musím vás zklamat, ale žádného nemám.

Jste ženatý, nebo máte přítelkyni, se kterou vše sdílíte?

Ano mám, jen když se blíží úplňek, přestává se mnou vše sdílet a stěhuje se zpět k mamince☺.

Aneta Havlíčková